

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Director: **AUGUST MATONS**

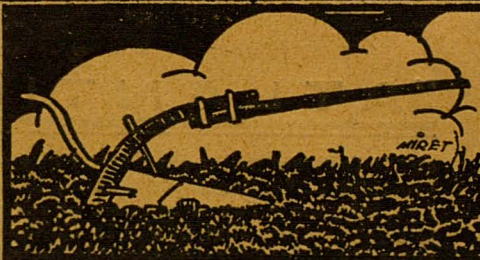
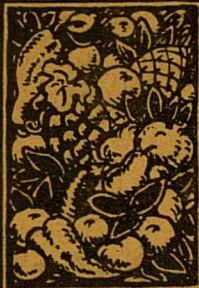
Col·laboradors:

Ex-Professors i tècnics del Departament d'agricultura de la Mancomunitat de Catalunya

Any X

20 de gener de 1926

Núm. 2

AGRICULTORS! ADOBEU AMB POTASSA DE SURIA

DE PRODUCCIÓ NACIONAL

Extreta de les MINES DE SÚRIA (Catalunya)

No vulgueu pagar més car un producte estranger quan podeu trobar-lo del país, reunint immillorables condicions per a l'agricultura

Demanen la nostra Agenda Agrícola per a 1926, que es envia de gratuïtament a tothom qui ho sol·licita

PER A INFORMES I PREUS A LES AGÈNCIES I A
MINES DE POTASSA DE SÚRIA, S. A.
(DIRECCIÓ COMERCIAL)

Carrer del Consulat, 1 (Gran Vía Laietana)

BARCELONA

Per correu a APARTAT N.º 891, BARCELONA

Els miliars de petits ous de l'ovari d'una gallina!

maduren en poques hores quan la Ponedora rep en son menjar *tots* els elements de composició de l'ou (Proteïnes, Fosfats, Lecitines i Calç). — El empleu diari de

Farina de Peix Fresc

“ATLANTIC”

que és l'aliment millor equilibrat i el més ric en Proteïnes, 62 %; Fosfats i Lecitines, 18 %; Calç, 7 %, acumula a l'ovari reserves de gèrmens totalment madurs. Així és que la Gallina té una posta abundant i durable, sense desnodrir-se mai.

RACIÓ DIÀRIA: 10 GRAMS

MILIARS DE REFERENCIES:

Sindicats Agrícoles i Ex-professors de la Mancomunitat de Catalunya

REPRESENTANT GENERAL PER A ESPANYA:

ENRIC TEIXIER

Proveïdor efectiu de la Reial Casa

GRANOLLERS (PROV. DE BARCELONA)

ASSECADORS

per a productes agrícoles

Demanint-se
detalls i
pressupostos

Maquinària : Subministres industrials

Mallorca, 280
Llúria, 100
BARCELONA

C. A. Gullino, Ing.

Agència Tècnica General

Telèfon 1066 G.
Telegrams:
“Gullinoatg”

En dirigir-vos a les cases anunciadores citen, AGRICULTURA

Arbres forestals de gran pervenir

Espècies forestals apreciadíssimes, que durant aquests últims anys han merescut l'elogi dels principals repobladors i enginyers

	Pessetes el miler
Pi Alerce d'Europa, 2 anys, 35 a 40 cms.	110
» » del Japó, 2 anys, 40 a 45 cms.	110
» Insignis, 2 anys, 35 a 45 cms.	100
» Laurici Austria, 2 anys, 35 a 40 cms.	70
» » Còrcega, 2 anys, 35 a 40 cms.	75
» Marítim Corté, 2 anys, 35 a 45 cms.	75
» Montana, 2 anys, 35 a 45 cms.	110
» Silvestre Escòcia, 2 anys, 35 a 40 cms.	60
Avet comú, 2 anys, 25 a 35 cms.	120
» de Douglas, 2 anys, 25 a 35 cms.	105
Acàcia comuna, 2 anys, 50 a 60 cms.	75
Castanyer comú, 2 anys, 60 a 80 cms.	100
» del Japó, 4 anys	1500
Xiprer Macrocarpa, 2 anys, 40 a 45 cms.	125
» Piramidal, 2 anys, 35 a 40 cms.	100
Pollancre, 1.200 a 1.800 metres	350
» (estaquilles), de 1 a 1.400 metres	125
Espí Alvar per a cerques, 35 a 45 cms.	90
Eucaliptus Glòbuls, de 2 anys, 50 cms.	150
Freixe americana, 2 anys, 35 a 40 cms.	100
» comú, 2 anys, 35 a 40 cms.	75
Faig comú, 2 anys, 25 a 35 cms.	75
Moreres. (Tamanys i preus per correspondència)	
Noguer comú, 2 anys	400
Om, país, 2 anys, 35 a 40 cms.	60
Plàtan, 1'50 metres	750
Roure roig americana, 2 anys, 40 a 50 cms.	125
Aligustre, 2 anys	200

PLANTER PER A FORMACIÓ DE VIVERS

Ametller	150
Avellaner.	200
Cirerer de Santa Llúcia.	200
Pruner Myrobolan	250
Codonyer.	200
Pomer silvestre, 2 anys.	125
Perer silvestre, 1 any.	125

Disposem de planters d'un any a preus reduïts. Partida mínima que servim, 500 plançons de cada espècie.

Demani's el catàleg general EL CULTIVADOR MODERN
Trafalgar, 76 - Telèfon 1966 . P. - Apartat 625 - Barcelona

ESPECIALITATS TRUFFAUT

PER A LA AGRICULTURA

Sements seleccionades
Adobs, Insecticides,

CONCESSIONARI PER A ESPANYA:

R. LLOPART

Passeig de
Gràcia, 49

BARCELONA

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Dies de sortida: 5 i 20 de cada mes

Subscripció: Barcelona, any: **Pessetes 9** --:- Fora: **Pessetes 10** --:- Estranger: **Pessetes 11**

Número solt: **Pessetes 0,50**

Direcció i Administració : Plaça de Catalunya, 17 (Llibreria Catalònia) : BARCELONA

SUMARI: Els contraris a l'agricultor, per *Joan Aguiló i Garsot*.—Els bous de treball a la plana de Vich, per *Ramon Rierola i Isern*.—Sobre la plantació dels arbres, per *J. Vercier*.—El treball domèstic complementari de l'agricultor, per *Josep Mallart*.—Els nous decrets preparatoris de la reforma tributària.—Com s'ha de sembrar l'alfals, per *Baldri i Juscafressa*.—Notes i Comentaris.—Noticiari.—Informacions comercials, per *Lluís Marsal*.—Consultori, per *R. S.*

Els contraris a l'agricultor

EN aquestes planes d'AGRICULTURA escriguérem d'una cotxinilla anomenada *poll blanc* (*Aspidiotus hederae*).

Per a orientar als nostres lectors, direm que aital cotxinilla, junt amb el *poll roig*, *serpetes*, *lecanium* i la *Icerya Purchasi*, són els flagells més terribles dels tarongers i altres citrus.

Molts d'aquests polls són polifitòfags, ço que vol dir que viuen de variadíssimes plantes, i pel que es refereix a la cotxinilla o poll blanc, el mateix el podem trobar a l'oliver, garrofer, palmera, llimoner, que a l'atzavara.

En l'esmentat article, a més d'assenyalar els procediments químics per a combatre aquest poll blanc, diguérem que en la naturalesa, els seus ous i els petits fillets són devorats per unes marietes dites també de *Nostre Senyor*. Tant en estat de marietes com en el de larves, aquests coccinèlids fan enorme destrucció del poll blanc. Els entomòlegs coneixen aquestes marietes per *Chilocorus bi-pustulatus* i *Exochomus 4-pustulatus*.

Avui, si el nostre director ens ho permet, parlarem d'unes interessants observacions que antany férem en unes atzavares al Camp de Tarragona, parasitades pel poll blanc. Les nostres observacions tenen el mateix valor pràctic referint-les a les atzavares, plantes on foren fetes, com al garrofer.

Diàriament visitàvem dos grups d'atzavares igualment infectats per l'*Aspidiotus hederae*. La cotxinilla, que s'anomena també *blanquet del garrofer*, es presenta fent una capsula o còrsta sobre les fulles i fruits dels arbres o plantes que ataca. Vist l'*Aspidiotus* amb vidre d'augment, dóna la impressió d'unes torretes còniques.

Els dos grups d'atzavara estaven al mateix temps defensats per l'*Exochomus bi-pustulatus*, o siga les *marietes de Nostre Senyor*, en estat d'escarbatet i larva. En les nostres visites començarem a observar que en un grup les marietes escassejaven, mentre en l'altre continuaven prosperant i disminuint l'*Aspidiotus*. De seguida sospitàrem que les larves de les marietes estarien també combatudes per altres insectes, o que tindrien una malaltia bacteriana; per esbrinar la certesa de les nostres presumpcions procedírem de la manera següent: De les atzavares on anaven desapareixent les marietes, collírem fulles infectades de poll blanc i que portaven larves de marietes, i les posàrem en un tub de vidre tapat amb cotó fluix.

En altre tub férem el mateix, però amb fulles del grup d'atzavares on les marietes anaven prosperant i l'*Aspidiotus* desapareixia. En aqueix tub, al 25 dies les marietes prosperaven i els *Aspidiotus* estaven tots secs, sense que poguéssim observar res més; això vol dir que les marietes havien triomfat.

En el primer tub observàrem, per entre el cotó que servia de tapa, uns animalets molts petits sols visibles amb vidre d'augment. Aquests animalets eren l'*Homolotylus flaminus*, un dels pocs encírtids contraris a l'Agricultura.

L'*Homolotylus flaminus* fa les seves postes dintre el cos de les larves de les marietes que ens defensen de l'*Aspidiotus*, i abans que aquelles arribin a son complet desenrotllament, l'*Homolotylus*, que viu en son cos, les mata per desenrotllar-se del tot i així parasitar nous insectes.

Aquesta és la relació de convivència que hi ha a dintre del tub de vidre: l'*Aspidiotus*, que viu de l'atzavara; el *Chilocorus*, que en estat de larva i d'insecte acabat s'alimenta de la descendència d'*Aspidiotus*, i l'*Homolotylus*, els fills del qual, nascuts de les seves postes fetes al cos de les marietes, s'alimenten de les entranyes d'aquestes.

Això ens explica per què moltes vegades un flagell que comença amb gran intensitat, al poc temps tot sol ha desaparegut, mentre un altre cada dia incrementa més.

Recordem un flagell que es va presentar durant el 1919 en uns avellaners d'un terme municipal del Camp de Tarragona; allí va

aparèixer una orugueta, millor dit, una larva, d'una papallona que des de maig a juny devorava totes les fulles tendres i brots de l'avellaner; els tractaments insecticides que empraren per a combatre la infecció no arribaren a extingir-la; poc esperançats els propietaris en l'eficàcia dels insecticides, a l'any següent, o siga al 1920, no volgueren tractar-los, i quina no fou llur sorpresa quan veieren que la infecció que havia començat amb tanta cruesa en l'any anterior, anava desapareixent d'una manera molt palesa.

En voler esbrinar el motiu de la decreixença d'aquella infecció, poguérem obtenir unes mosques i uns himenòpters, que foren els causants de la desaparició del flagell; mentre aitals mosques i els himenòpters no estiguin combatuts per altres insectes, es cuidaran de fer ço que els insecticides no pogueren aconseguir. En els anys en què els auxiliars no puguin prosperar, llavors l'orugueta prospera enormement, i resulta un dels flagells més seriosos del cultiu de l'avellaner.

Si, moltes vegades, els insectes auxiliars de l'agricultura no actuen com hom creu que deurién fer-ho, aquests fets que hem relatat ens donen l'explicació.

Seria molt necessari que, per medi de conferències, els organismes apropiats, i molt especialment avui els Consells de Foment, donessin a conèixer pràcticament als nostres pagesos i propietaris els insectes defensors dels conreus. A tothom li entren les coses més per la vista que per l'orella, i el pagès no és excepció; és per això que desitgem que se li ensenyin aquests nostres auxiliars per tal que coneixent-los, els respecti i els estimi.

JOAN AGUILÓ I GARSOT

Els bous de treball a la plana de Vich

II

Jornal fet pels bous i preus. — S'escau algunes vegades que els bous no tenen feina dins la finca i l'amo prefereix que treballin per altri en comptes de reposar i posar carn.

L'hivern passat el jornal corrent dels bous es pagava a la Plana de Vich a 20 pessetes. L'amo dels bous pagava el menjar d'aquests, però el que els iogava havia de pagar la manutenció del bover. A la comarca de Vidrà i al Ripollès el jornal sol ésser de

cinc duros per dia i parell. La manutenció dels bous i del bover, igual al que s'estila a la Plana de Vich. D'un transport pesat de Sant Joan de les Abadesses al poble de Vidrà, l'amo dels bous que el realitzaren en cobrà 30 pessetes i demanà l'ajuda del que li havia llogat el parell.

A la comarca de Collsacabra el jornal dels bous corrent és de 30 pessetes i manutenció del bover. La durada del treball és de vuit a deu hores per als bous fets, i de quatre a cinc hores per als bous pujants. Cada setmana es calcula que els bous fan cinc jornals, excepte a l'hivern, en què pel mal temps hi ha setmanes en què no hi arriben. A l'any vénen a treballar de 225 a 250 dies; els dies restants s'estan a l'estable, on reparen llurs teixits i guanyen diners en forma de carn.

Mesura del treball. — A la Plana de Vich, en els bous van bé alimentats, llaurant amb arada d'orellons i anant més fons que amb una brabant, poden fer perfectament els bons una quartera cada dia (34 àrees). Fent anar la brabant a 20 cm. de fondària, solen fer 10 quartans cada dia (28'3 àrees). Sabem d'uns bous que pesen aproximadament 1.700 quilos, que amb la brabant fan 10 quartans, anant a 30 cm. de fondària. Quan accionen una estripadora o un trull de ferro, els bous arriben a treballar 4 quarteres al dia (136 àrees). Ja hem indicat que traginant garbes, fems, etc., el treball d'un parell de bous equival al de tres eugues.

En llocs com Vidrà i Collsacabra, on la terra és més aviat forta, on els bous a l'estiu s'han de guanyar la vida per boscos o prades, solen fer només mitja quartera (17 àrees), anant amb arada de rodes a un pam de rondària. Amb arada d'orellons no arriben a fer una quartera.

Alimentació dels bous de treball. — L'adoptar una o altra ració depèn sempre dels recursos farratgers de la finca. Per tant, les racions poden variar molt d'una finca a l'altra i dins d'una finca d'un cap de l'any a l'altre.

Hi ha bous que es passen la vida en estabulació permanent; n'hi ha que passen temporades en un règim mixte, estabulació i pastoreig, i altres temporades en pastoreig solament, i n'hi ha que a l'hivern estan estabulats i a l'estiu van a pastura. A la Plana de Vich els bous mengen tot l'any a dins; a Collsacabra i Vidrà, a l'hivern de dies a fora i de nits a dins, i a l'estiu, nit i dia a la prada o al bosc. A Cerdanya, a l'hivern els bous han d'estar-se gairebé sempre a dins; a l'estiu pasturen pels prats.

Una ració força estesa és: 12 quilos de palla per bou i 6 quilos de favons, o bé, 12 quilos de palla i 9 quilos de farina (barreja

d'ordi, llegums, sègol, etc.). Quan els bous s'han d'estar uns quants dies sense poder treballar, se'ls pot reduir la ració a 3 quilos de farina o 2 quilos de favons i 12 quilos de palla o més, si la mengem gustosos.

Altres racions són a base de fenc, palla i rel, o bé fenc, patates i palla, etc.

Els bous essent remugants, poden menjar una ració bon xic més voluminosa que la dels cavalls. Però no per això se'ls ha de fer passar amb aliments pobres que puguin fer pensar a algun pagès que alimenten a còpia de volum. Fent-ho així els cavalls seran millor treballadors que els bous, però no per un atribut de superioritat de l'espècie, sinó per contingències de l'alimentació.

Higiene dels bous de treball. — No volem pecar d'exagerats en dir que la higiene és un assumpte pràcticament buit de sentit per a molts pagesos, i sobretot tractant-se de bous. Els corts són foscs, bruts de dalt, de baix i de les parets, el paviment descuidat, els fems en doina, els estables sense gaire cura i barrejats bous amb vaques i vedells.

L'habitació ha d'ésser orientada a migdia i feta de materials sòlids i permeables, perquè els bous són els animals que més viciem l'aire amb els gasos de la respiració i amb els de les dejeccions. Les finestres han de donar una llum mitja, ni massa flaca ni massa forta i s'han d'obrir de dalt a baix per a la ventilació. Les portes han d'ésser amples. Les menjadores poden ésser amb rastelleres o sense, però sempre netes. El paviment ferm i en pendent cap a un costat, per a facilitar l'escorriment del pixum. Els jaços (4-6 quilos de palla de cereals per bou) s'haurien de renovar a diari per a què l'estable no faci mala olor ni tingui una temperatura massa elevada, però els fems no seran tan bons com si el jaç es treu ben impregnat de pixum. Per això es pot treure cada dia la part bruta, que és la dels peus de darrera de l'animal, o afegir palla seca als costats, que és per on s'ajeu l'animal. Paviment, parets i sostre s'haurien de netejar sovint i desinfectar de tant en tant.

Com sigui que els bous suen molt s'haurien de banyar sovint per a treure brutícies de la pell i per a retornar l'elasticitat als membres lassos. Els unglots també s'haurien de netejar sovint.

Els fems produïts per una parella de bous es pot comptar que són uns 10-12.000 quilos, o siguin 20-24 metres cúbics per any.

A la Plana de Vich els bous generalment van sense ferrar, però si van per camins ben aïrats solen gastar-se. En tot cas s'empren ferradures partides.

Malalties dels bous de treball. — Enumerar les malalties que

poden atacar els bous de treball, fóra tasca llarga, i una enumeració de les malures generals de l'espècie. Per a no estendre'ns massa i per a no fugir massa d'estudi direm quatre mots d'una que és típica dels bous de treball. Ens referim al pixar sang, coneguda científicament amb el nom de piroplasmosi, produïda pels piroplasmes, paràsits unicel·lulars que penetren dins la sang gràcies a les picades de rènecs o paparres. Rossell i Vilà ha insinuat que algunes cops la malaltia pot ésser deguda a esforços penibles del ronyó, i per tant sense el concurs dels piroplasmes. És llei de patologia animal que les inflamacions tendeixen sempre a generalitzar-se. Degut al treball penós i seguit dels bous tal com tiren avui, la columna vertebral i sobretot la regió llumbar s'inflama sovint i d'aquesta inflamació en participen també els lligaments del ronyó, el qual lluny de conservar la posició arquejada, uns cops s'estén i d'altres es corba cap a dalt i després cap a baix, seguint els moviments que fa el coll en intentar regularitzar la marxa.

El tractament de la malura ha d'ésser preventiu. Destruir les paparres amb l'estríjol i amb solucions desinfectants fortes. La medicació en tot cas ha d'anar contra l'anèmia, donant als bous atacats de piroplasmosi tòncics ferruginosos i amargs i injeccions de sals arsenicals (neosalversal, sulfarsenol, etc.) com a parasiticides. Un tractament casolà és fet a base d'una manxiula d'alls que es posa sobre la regió dels ronyons, i aigua d'ortigues o quelcom medicinal per a rebaixar les sangs. D'altres proven de rentar la llengua dels bous malalts amb 4 ó 5 gotes d'oli de vitriol i aigua.

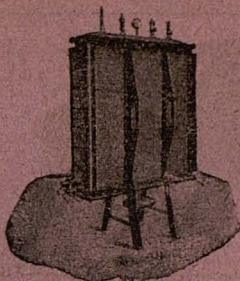
La malura en la forma aguda sol ésser mortal.

Fi de la carrera motriu dels bous. — Quan els bous han acabat l'energia muscular van a parar a l'escorxador, i aquest aprofitament ulterior mai deu visurar-se com un detriment del primer. El treball moderat regula la funció nutritiva, el bou que treballa menja més que el que s'està inactiu i aprofita més bé els aliments. La carn del bou que ha treballat és millor que la de vaca, toro i bou d'engreix tan sols.

Els bous se solen engreixar per la tardor, i l'engreixament sol durar de 3 a 5 mesos. Augmenten un quilo cada dia de pes, i aquest augment de pes ens paga l'alimentació; els fems gairebé surten de franc. L'engreixament en pastura és el més llarg, però el més econòmic. L'engreixament en estabulació es fa comptant amb els productes collits a la finca i amb productes industrials.

El rendiment en carn oscilla del 50 al 65 per 100.

Preus dels bous. — Fa 30 anys que els bous excel·lents es po-

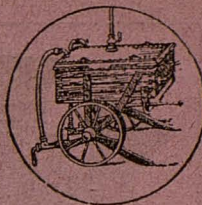

PASTORIZADOR
sistema DEPATY
de París.

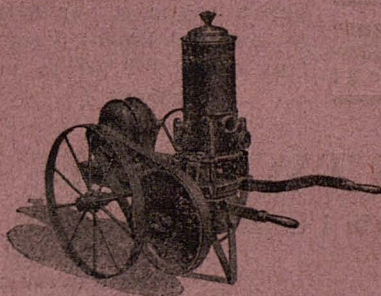
El mejor y
más econó-
mico. Todo
el interior a
la vista.

FILTRO PINEL

El mejor fil-
tro para vi-
nos, el más
acreditado,
de mayor
rendimiento
y perfeccionado.

Mangas para filtros, etc., etc.

BOMBAS DAUBRON, de París

Filtros auto-lavadores, instalaciones
de cavas y bodegas, instalaciones
para la clarificación de los vinos
por el frío, etc., etc.

Representante **Pedro Sans**
Leona, 13, ent. **Barcelona**

CLAPÉS I JULIA

ABANS JOSEP
SANTANA SOLER

Agents exclusius per Catalunya dels Superfosfats de la «Compagnie Bordelaise des Produits Chimiques» de Bordeus

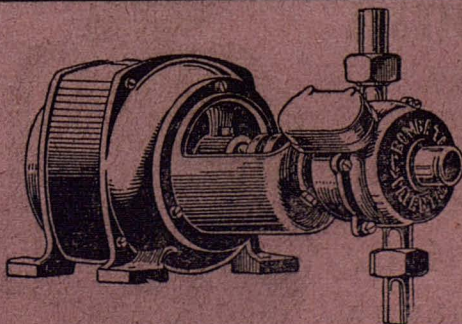
Sulfat d'amoniac i nitrat de sosa
Arseniat de sosa i clorur sódic.

Venedors de la millor Creta per
a combatre l'acidesa dels mosts.

Gran Via Laietana, 17

Barcelona

Apartat 226

LA BOMBA que
reuneix les ca-
racterístiques
més avantatjoses

ÉS LA
TANK

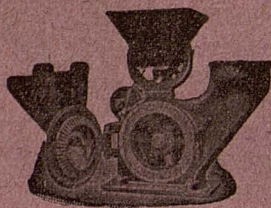
La **ÚNICA** que no té estopada
No necessita engrassament

Constructor exclusiu:

J. Maristany Casajuana

Oficines i Tallers: Prim, 86 i Madoz, 1
Telèfon 265 B. - BADALONA

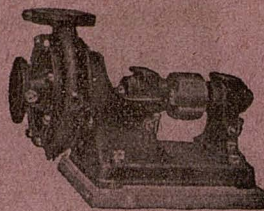
En dirigir-vos a les cases anunciadores, citeu **AGRICULTURA**

MOTORS

per a olis
i benzina,
de la casa

GERR.
KÖRTIN

Molins IDEAL

per a pinsos. Molen i garbellen
a la vègada, civada, blat de
moro, ordi, faves, garrofes,
palla, etc., etc.

**Sempre
existèn-
cies!**

BOMBES

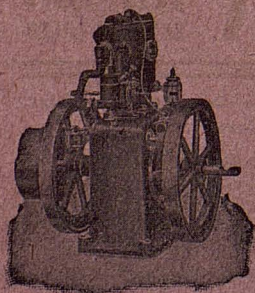
per a regar o per altre
ús, amb rendiment d'aigua
fins a 180,000 litres per
minut

HUGO KATTWINKEL

Magatzem de Maquinària i Oficines Tècniques

BARCELONA:
VILADOMAT, 158 i 160

MADRID:
NÚÑEZ DE BALBOA, 6

MOTORS

per a benzina, alcohol, petroli, etc.
des de 1 fins a 20 HP.

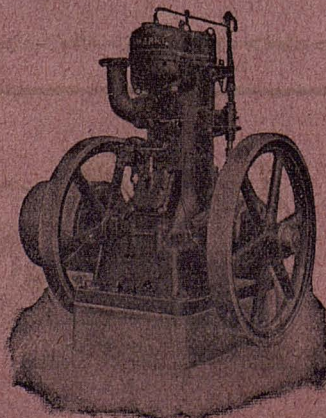
**GRUPS ELECTROGENS PER A LLUM
I FORÇA**

Instal·lacions com-
pletes per a regors
i elevacions d'aigua.

MOTORS SEMI-DIESEL

PER A OLIS PESATS

Tipus industrials, agrícoles, elèctrics i marins.
Des de 6 HP en endavant, amb un o més cilindres.
Consum de combustible: 250 grams per HP hora

Josep Comas i C.^a

Bailén, 19 - BARCELONA

En dirigir-vos a les cases anunciadores, citeu AGRICULTURA

dien comprar per 1.000 pessetes (de 12 a 13 unces). Ara els bous han triplicat gairebé de valor.

L'any 1912, d'uns bous de 8 anys, procedents de Collsacabra, se'n donaren 15 unces, 1.200 pessetes. Fa 6 anys es compraren a Vidrà dos bous de dos anys, sense ensenyar, per 740 pessetes. L'any passat els bous de 3 a 4 anys valien de 1.600 pessetes a 2.000. El preu dels bous de 5 a 7 anys, quan estan en plena potència, és de 2.400 pessetes a 2.560 (30-32 unces). Els bous que es maten als escorxadors valen 2.700 pessetes per mica grassos que estiguin.

Ço que determina el preu dels bous és el preu de la carn amb un sobrepuig, segons la conformació i la temporada de l'any en què es compren.

Vaques de treball. — Els mateixos conceptes podrien dir de les vaques que treballen. La majoria crien i treballen. No fan tant treball com els bous, però ens donen el vedell de més a més. Al final van a parar també a l'escorxador.

Els preus de compra solen ésser un xic més baixos que els dels bous. Un pagès amic acaba de comprar-ne un parell de 6 i 7 anys, ambdues avançades per vedellar, pel preu de 1.660 pessetes (22 unces). Procedeixen de Sabassona, i fins ara havien criat bo i anant a bosc i treballant la terra.

RAMON RIEROLA I ISERN

Sobre la plantació dels arbres

S'admet correntment que per a ésser bons per a plantar els arbres han d'ésser ben arrencats, és a dir, proveïts de nombroses i llargues arrels i fins i tot d'una cabellera respectable. Aquests arbres, demés, han de plantar-se en clots el més grans possible o en terreny perfectament treballat (desfons), després d'una convenient preparació de les arrels que consisteix a refrescar els talls fets per la pala o l'aixada en arrencar el plançó, i a suprimir les parts d'arrels rompudes o alterades.

Però els pagesos no procedeixen sempre de la mateixa manera. Els uns s'esforcen de conservar gairebé la totalitat de les arrels; altres les escurcen considerablement, altres, en fi, les suprimeixen quasi completament, car les tallen a pocs centímetres de llur inserció. Demés, aquests últims limiten les dimensions dels clots a pocs

centímetres en tots els sentits. Són coses que estan en contra de ço que els pràctics admeten generalment.

Aquest procediment, que es pot qualificar de revolucionari, és molt corrent en matèria de repoblació forestal. Molts plantadors de xops no procedeixen d'altra manera. Alguns, fins i tot, suprimeixen totes les arrels. Nosaltres sabem d'una plantació de plàtans en la qual les arrels varen ésser tallades a ras i la tija coronada. La presa fou excellent.

Si aquests casos, més aviat rars, han donat a voltes satisfacció a llurs autors, cal admetre, però, que es tracta de casos particulars. La presa ha estat suficient perquè la plantació es feia en terres frescals i el callus cicatricial constituït fàcilment ha pogut donar lloc a arrels adventícies capaces de nodrir els plançons.

Quan a una perera o a un albercoquer empeltats damunt el franc, es tallen les arrels no deixant-les més que de 12-15 centímetres de llarg, hi ha una emissió de noves arrels adventícies vigoroses que s'encarreguen d'alimentar la planta. Si en canvi es conserven les arrels molt llargues, és sols prop de les extremitats on es formen les noves arrels, les quals són, però, més petites que en el cas anterior.

Val, doncs, més tallar curtes les arrels quan es planta un arbre, o, al contrari, és millor de tallar-les llargues?

A aquesta pregunta es pot contestar: els excessos poden ésser perjudicials, i en tot cas rarament poden aconsellar-se.

Cal conservar les arrels el més llargues possible quan es planta en terreny sec o quan es transplanta un arbre de diversos anys d'empelt. Cal tallar més curt les arrels dels arbres joves o quan es planta en terra frescal.

En tot cas, però, s'ha de conservar un mínim de 12 centímetres a les arrels que es volen «curtes», i 15-20 ó 25 centímetres a les que es volen deixar «normals».

Qualsevol que sigui el lloc on es planti i l'edat dels plançons així preparats, la presa és bona i l'arrelament suficient per assegurar ulteriorment en bones condicions la vegetació i la fructificació desitjades.

Però, cal recordar de no plantar mai massa fons. Que les arrels tinguin 12 ó 25 centímetres de llargada, no és tan important com de posar els plançons a la mateixa fondària que eren al planter.

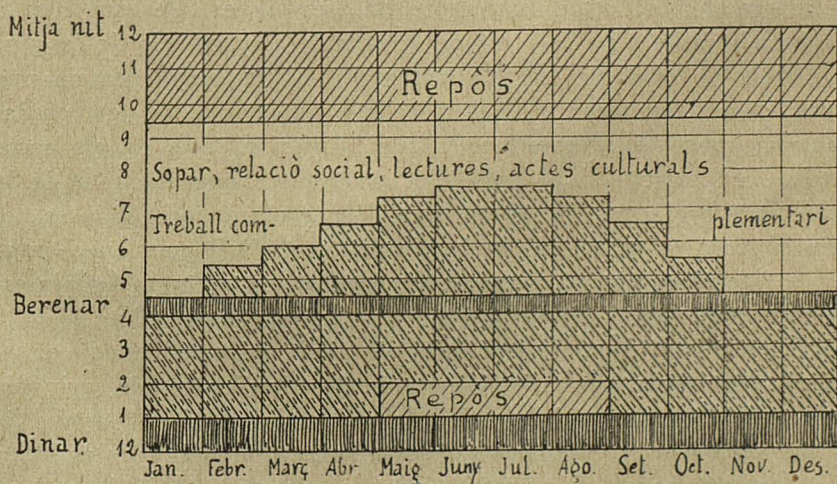
J. VERCIER

Molt bestiar vol dir molt fem i molt fem vol dir molta producció. Cal, doncs, que l'agricultor sigui també ramader.

El treball domèstic complementari de l'agricultor

II

EN l'article anterior vàrem parlar de les ocupacions complementàries enterament encaixades dintre del marge de les coses agrícoles, que són segurament les més adequades per a la gent que viu de la pròpia explotació rural, i que té prou feina dintre d'ella mateixa. Ara hem de pensar en aquella massa ben considerable de conreadors del camp que, una vegada arribada la paralització de la feina, han de fer tota mena d'equilibris econòmics per a poder subsistir decentment, perdent en la inacció o en l'esforç inútil una

Assaig de distribució del temps de la tarda pel treballador agrícola

gran quantitat d'energies que els podrien ésser ben profitoses per altre cantó. Veiem quants i quants treballadors nostres es veuen obligats a passar i traspasar varies vegades l'any la frontera francesa per anar a fer jornals en els conreus del país veí. Considerem la vida quasi miserable d'una gran part de la nostra població rural de muntanya, posant-la en front d'aquelles estones perdudes per no saber què fer!

Sols de les vesprades llargues en podríem treure moltes hores de treball complementari que podrien molt ben ajudar a viure. Vegi's

el gràfic adjunt amb la repartició del temps de treball, segons un càlcul aproximat de la jornada en les diverses comarques de Catalunya. En ell veiem que encara pot quedar temps per a la relació social, per als actes culturals i per a les lectures agrícoles, tan útils i tan sovint descuidades.

Si passem a considerar els dies de mal temps, trobarem que solament els dies de pluja representen més d'una quarta part dels dies de l'any a la regió pirenenca, i a la mateixa zona seca de Lleyda i de la Segarra representen una xifra ben respectable. Tot això vol dir que el problema del treball domèstic complementari no és pas una cosa menyspreable i que per a la gent rural de mitjans econòmics migrats pot representar una ajuda material de bon aprofitar. Però quines són les ocupacions complementàries que podran servir per a tal fi?

D'una manera general, es pot dir que totes aquelles operacions que no exigeixen una formació professional especialitzada i queden al marge de l'acció de la maquinària, són bones. Pel que toca a l'especialització, s'ha de tenir en compte la competència de la gent que treballa tot l'any en una mateixa cosa. En una operació una mica exigent en tècniques, el treballador ocasional, de temporada, ocuparà quasi bé sempre una situació inferior. Sols en els casos en què ell mateix sigui posseïdor poc menys que exclusiu de la matèria prima (derivats del sòl o de la ramaderia, que quan es donen en poca quantitat de producció no tenen fàcil curs en el mercat ni ofereixen camp d'acció per a ésser tractats com a pròpia especialització) podrà reeixir amb certa facilitat.

Un element, bastant nou, s'ha de tenir en consideració en el que fa referència a les possibilitats de desenrotllament de la indústria rural complementària. L'energia elèctrica avui dia arriba ja quasi als recons més apartats i se serveix a domicili per un preu relativament barat. Els motors elèctrics de poca potència es van posant a l'abast de tothom; n'hi ha molts ja d'escampats pels camps i pels pobles de muntanya per a pouar aigua, per a diverses transformacions de productes de la terra. La indústria complementària pot utilitzar-los molt bé, sobretot en les èpoques que estan en vaga forçosa. És més: molts agricultors que per les soles operacions habituals d'aquests aparells no podrien obtenir una fàcil amortització del capital invertit en comprar-los, trobaran en la indústria complementària el medi de donar-los un aprofitament major, tota vegada que el període de vaga en aquelles operacions pot correspondre's molt bé amb els dies d'activitat en el treball complementari.

Ja veiem com, en aquest sentit, l'aprofitament dels dies de mal temps podria ésser un factor de progrés agrícola, facilitant la introducció de certes màquines favorables al desenrotllament de la vida dels camps. Això, unit a l'aprofitament de productes agrícoles que sense una elaboració casolana tindrien difícil venda (articles fàcilment avariabls, residus vegetals o animals, etc.) ha de contribuir sensiblement a l'augment de riquesa i a l'adquisició de medis de lluita en les poblacions rurals.

Però els límits de la indústria domèstica dels pobles rurals pot assenyalar-los únicament la gran indústria especialitzada, enfront de la qual lluitarien amb desavantatge els productes del treball de temporada. No obstant, en alguns casos, la indústria fixa, la transformació en gran, pot entrar a formar una col·laboració amb la indústria casolana complementària. Es necessita, de vegades, una preparació preliminar de la matèria prima on s'utilitza avantatjosament la força mecànica per procediments de tècnica perfeccionada (serra de fustes, construcció de peces o d'òrgans en brut). Altres vegades es demana un acabament o una fase intermitja d'elaboració on són necessàries condicions que sols pot oferir la indústria dotada d'un material exigent i d'un personal ben preparat (poliment, treball de torn de precisió, etc.). Per a ficar els treballadors manuals de temporada dintre de la cadena de la fabricació d'aquests productes, encara que fos en una part d'operacions ben senzilles i ben delimitades, la col·laboració els seria força difícil. Com podríem molt ben notar en els casos semblants que se'ns presenten com a exemple, la dependència del que ha d'oferir successivament el producte del seu treball eventual per a ésser enganxat a una organització industrial que fa la seva via, causa una desvalorització econòmica evident. Però tal vegada això es podria evitar amb la constitució de sindicats o cooperatives que regissin tot el procés de la fabricació i donessin el lloc corresponent als treballadors de la indústria domèstica complementària.

De totes maneres, s'ha de comptar sobretot amb els avantatges que cada una de les indústries pot oferir des del punt de vista dels elements amb que disposen les localitats o les comarques en matèries primes, en aptituds personals i en tradicions industrials, tot relacionat amb el mercat que puguin trobar els productes elaborats. És aquesta una qüestió fonamental que demana un estudi detingut en cada lloc on vulguem crear o fomentar una indústria complementària. Per a què aquesta prosperi i doni el rendiment econòmic necessari, ha de desenrotllar-se en condicions excepcionals, de manera que els seus productes tinguin un cert caràcter d'exclusivitat.

D'ésser així, no podria imposar-se, ni tan sols situar-se al costat dels articles de la gran indústria i de les obres produïdes per la gent d'ofici, ço que vol dir que faria una vida molt raquítica o no viuria.

S'ha de pensar en petites indústries que tinguin les matèries primes ben a l'abast del treballador rural, no sols per raó de la major facilitat d'aprovisionament, sinó també per la proximitat espiritual que sent l'home per les coses que constitueixen el seu ambient. El contacte continu amb les coses, l'experiència més o menys directa del que està al nostre entorn, ens dóna de mica en mica un coneixement sòlid, de gran profit per a les nostres creacions. I si la nostra activitat pot desenrotllar-se a base de materials prop dels quals hem viscut, tindrem una major seguretat en la nostra obra. Els productes exòtics o els materials que han passat per alguna de les transformacions de la moderna indústria resten una mica distanciats de la comprensió i de la vida activa de la gent rural; per això s'ha de procurar que en les creacions d'aquesta nostra gent es pugui prescindir de semblants coses, en tot el possible. Utilitzant materials propis, la producció pendrà caràcter d'exclusiva i el treballador podrà fer obra més personal. Al mateix temps, s'evita la competència irresistible de la gent de ciutat, qui amb el seu gran contingent de famílies necessitades, dóna un tribut enorme a les petites indústries fàcils, utilitzant aquells productes exòtics o residus urbans que acabem de contraindicar per a la gent de pagès.

A més d'aquestes dificultats, l'ús de matèries estranyes a la vida rural en la indústria complementària en té una altra, no menys important, en la repulsió que té la gent rural en sortir-se del camp de la seva acció professional per a guanyar-se la vida. Un treball que cau fora de les coses del propi ofici es fa per amor a l'art o no es fa. Cada un té la seva manera especial de procurar-se la subsistència i es considera degradat si ha de sortir-se de les seves ocupacions habituals per a aconseguir-ho. La gent rural accepta de molt mala gana una feina complementària per a guanyar diners. En la major part de les valls pirenenques, on els nostres homes resten a l'hivern compartint les atencions del bestiar amb una sèrie d'ocupacions que constitueixen tota una indústria casolana, tothom treballa per a les necessitats de l'aprofitament i utilització directa de casa seva. Ben pocs envien llurs productes al mercat. Si algun té habilitats especials per a determinat treball, ofereix els seus serveis com a favor d'amic, no amb intenció de guany.

Si això passa amb coses que estan molt a prop de la vida pro-

fessional del treballador agrícola, què no passarà amb les coses que n'estan molt separades? Per això creiem que la nova indústria complementària de la gent rural ha de pendre peu en la tradició d'aquella indústria casolana que ara s'extingeix. En moltes comarques no hauríem de fer més que donar vida i adaptacions modernes a certes indústries casolanes antigues que encara ens presenten vestigis de la seva vàlua.

A base dels cistells i altres utensilis de vim que veiem fer toscament, com a ocupació complementària, a varis treballadors del camp, se'n podria crear segurament tota una indústria de cistelleria. El consum creixent d'articles de vim, sobretot en el mobiliari, ofereix un bon camp d'acció a les comarques que tenen vimeneres. No hi ha dubte que millorant les plantacions i donant una mica d'ajuda tècnica en el treball del vim es podrien fer coses presentables en els centres de consum.

De les cosetes de fusta, utensilis d'aplicació agrícola o domèstica, que encara tenen representació a muntanya, en podríem sortir segurament una sèrie d'indústries característiques adaptades a les necessitats actuals de la vida i del consum, des de la de joguines a la d'ornamentació. Certs residus animals (pell, banyes, etc.), utilitzats de tant de temps per a fabricar a pagès cosetes les més variades, podrien donar lloc a una indústria ben típica, els productes de la qual ben segur es podrien posar, per la seva condició de tenir regust local i tal vegada esperit ben caracteritzat, al costat de la producció de la indústria especialitzada.

El suro, a part dels seus usos industrials corrents, que, en llur major part han passat al domini de la gran indústria, ofereix un camp d'acció digne d'ésser tingut en compte. És una matèria que va molt bé per a ornamentació. Molts articles usuals que demanen bon gust l'utilitzen amb èxit. Les poques exigències del suro en la seva elaboració (un ganivet ben esmolat és suficient, moltes vegades) i la varietat de matisos que pot donar-se-li, mercès al concurs del foc, tot això unit al fet de tractar-se d'una matèria prima ben abundosa a la nostra terra, posa el suro en condicions excel·lents per a servir en el desenrotllament de la indústria rural complementària.

No volem pas cansar més l'atenció del lector. Cada un pot pensar en les adaptacions més avinents en el radi d'acció on s'hagi de moure, convençuts co estem de què el que cerqui i assagi trobarà solucions pràctiques.

Els nous decrets preparatoris de la reforma tributària

COM saben els nostres lectors, s'han promulgat tres reials decrets que constitueixen la base per a la reforma tributària que prepara el govern. Dos d'ells tenen una importància fonamental per a l'agricultura: aquell en el qual s'estableix que abans del 31 de març de l'any corrent els propietaris de finques rústiques i urbanes hauran de declarar-ne el veritable valor en venda i en renda i l'altre en què es fa obligatòria la inscripció dels arrendaments.

S'entén, segons el reial decret en qüestió, per valor en venda, la «suma de dinero per la que en condiciones normales se hallaría comprador para el inmueble, y por valor en renta el importe de la renta líquida que el inmueble esa susceptible de producir, cualquiera que fuese su rendimiento efectivo». Com es pot veure, la determinació d'aquests valors no és gens senzilla.

El reial decret estableix greus sancions per aquells que no s'atenguin rigorosament a les disposicions esmentades.

Els comentaris que han suscitat aquests reials decrets són concordants. Per a donar-ne una idea reproduïm de *La Veu de Catalunya* l'opinió del president de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, senyor Baró d'Esponellà, expressada en una intervist:

«—Quina impressió causà a l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre la publicació del ja cèlebre reial decret?

—Comprendrà que no li puc contestar res en nom de la Societat que m'honoro en presidir, si li dic que la Ponència nomenada immediatament després de coneguda la disposició ministerial encara no ha evacuat la nostra consulta. Quan ho faci, la Junta l'estudiarà serenament, com sempre, i farà sentir la seva veu amb tanta energia com respecte.

—I a vostè, quina impressió personal li va fer?

—Això ja és una altra cosa. La meua impressió personal no pot ésser més desconsoladora. Reconec honradament que la base per a una tributació justa ha d'ésser sempre el perfecte coneixement per part del governament de la riquesa del país. Per això els Estats definitivament constituïts tenen un cadastre que pel que fa referència a la riquesa territorial, rústica i urbana, ve a ésser com l'inventari que periòdicament es renova amb les altes i baixes a què dona lloc la seguida variació dels valors. El reial decret és una con-

fessió palesa que a Espanya s'han esmerçat endebades els anys i els milions en les operacions cadastrals, i és per això que l'actual ministre d'Hisenda fa una crida als ciutadans perquè collaborin en aquesta obra de govern. En fer-ho, no es fia de la bona voluntat i honradesa dels propietaris, i els commina amb sancions severíssimes que arriben, en alguns casos, a la mesura extrema de l'expropiació forçosa.

—Què li sembla el règim de denúncies?

—Admet el reial decret les denúncies fins arribar a la privada, i les esperona amb importants primes sobre les multes imposades, i les premia fins al dret d'expropiació a favor del denunciant quan l'ocultació hagi arribat a certs límits de gravetat. És de témer que amb aquest esquer i avivades per tal procediment no sols les concupiscències ambicioses d'alguns, sinó fins les passions polítiques de poble, resulti un cau d'expedients i d'odis i de rancúnies i fins d'immoralitats en la transacció quan s'hagin cansat les parts en lluita de les despeses i molèsties d'una tramitació enutjosa i costosíssima. Però jo vull que es faci el miracle que tothom declari en consciència tot el que creu que val la seva propietat. Això, que representa moltes mils, potser milions de declaracions, hauran d'ésser estudiades una per una per un organisme de l'Estat que avui no sé si existeix, i després és lògic i natural que es destaquí per tot Espanya un exèrcit d'investigadors que comprovi la veritat del que els propietaris han confessat, i aleshores vindran les sancions corresponents. Aquells inspectors o investigadors, tots sens dubte molt honrats i gelosos del compliment de llur deure, hauran de sostenir, si volen obrar amb equitat, una veritable batalla en cada cas particular. És tan complicada la riquesa rústica! Com se li farà entendre que una mojada de terra a Sant Feliu del Llobregat—el millor del millir de Catalunya, pel seu cultiu intensiu, el seu fruitar, la proximitat als mercats d'una gran urbs—que val en venda cinc mil pessetes, posada en arrendament, pagades les despeses de contribució, de cànon de regar, d'arbitris municipals i flagells del camp, no doni al propietari més enllà d'un 1'80 a un 2 per 100 de renda neta? Com entendrà que a la zona del Canal d'Aragó i Catalunya, les terres de primera, pagades les despeses del canvi de secà a regadiu, el cànon al Sindicat de Regants, les contribucions i els arbitris donin menys que en l'antic règim de cultius? I és aleshores quan, per a esbrinar la veritat en la valoració, s'hauran de discutir si s'han de portar les finques per administració o arrendament i a mitges i la mena de cultius i els preus dels jornals i l'administració dels Sindicats de Regants i mil i mil qüestions que varien

fins a l'infinit el valor de la propietat rústica, o fallar injustament amb complet desconeixement de causa.

—És que, segons diuen alguns economistes, la riquesa agrícola ha quadruplicat en aquests darrers anys el seu valor?

—Serà sens dubte perquè el vi, que en altres èpoques ha arribat a valer cinquanta i seixanta pessetes la carga, avui s'ha pagat fins a dotze pessetes. Serà, potser, perquè les verdures i les fruites, que assoleixen preus altíssims als mercats ciutadans, gràcies als arbitris municipals i al caríssim dels transports, els ha de vendre el propietari a preus de ruïna en el lloc de producció. Serà tal vegada per defectes d'exportació. Serà per l'augment progressiu dels arbitris municipals en els pobles rurals imitadors del de Barcelona. Serà pel que es vulgui, però jo no entenc que pugui pujar el valor real d'una propietat rústica mentre baixen les seves produccions.

—I l'ocultació de riquesa al camp?

—Oh, l'ocultació! Jo no sé el que passa a les altres regions d'Espanya, i si ho sé, no en vull parlar. D'algunes n'he sentit a dir que tenen enormes latifundis inventariats al Registre de la Propietat sota aquella fórmula tan espanyola de «tantas hectáreas, poco más o menos», que tractant-se de molts milers, dóna marge a una ocultació important; però el que sí dic, és que a Catalunya aquesta és molt escassa, i sempre de bona fe. Per què se'ns ha de presentar davant dels industrials com a eterns defraudadors de l'Estat?

—Li sembla suficient el termini concedit?

—La declaració jurada ha d'ésser presentada abans del dia primer d'abril, és a dir, dintre d'un termini de tres mesos escassos, que en realitat resulta de dos, ja que sempre passarà un mes abans no es publiqui el reglament que ha de regular l'aplicació del Reial decret. És això possible? Humanament, no. Doncs, per què assenyalar-lo en termes tan urgents, quan se sap que no es podrà complir, i es faran indispensables algunes pròrrogues?

—Què em diu de la comissió nomenada per a la confecció del Reglament?

—En la formació de la dita comissió hi ha, com a representació agrícola, un individu de la Societat de ramaders d'Espanya, i un altre de la Federació Catòlica Agrària; però aquestes benemèrites entitats no representen, de molt, tota l'agricultura. Demés, el Reglament és la fórmula d'aplicació de la llei? No hauria estat més racional convocar una informació pública abans de publicar-la? Hi havia un inconvenient: que aleshores no hauria seguit els mot-

llos de dictadura econòmica tal com ens la va anunciar el Govern al seu adveniment. Això ha fet que sense preparació, sense discussió, sense escoltar els interessats, ens sorprenguéss la disposició governamental sense altra defensa, contra aquesta disposició, que eixorqués lamentacions i encara més eixorques protestes. Si existís a Espanya el tantes vegades demanat ministeri d'Agricultura, tal vegada el seu titular, amb la seva intervenció, ens hauria defensat. Ara no tenim altre remei que subjectar-nos a la voluntat dictatorial d'un tècnic en matèries econòmiques i administratives, que no s'ha especialitzat mai en agricultura. Demés, en aquestes qüestions no s'inventa res, i cregui que si ho estudiem en termes comparatius, trobarem amb gran facilitat precedents en projectes de llei que altres ministres del règim antic tenien en estudi, i no s'havien atrevit a presentar-los a la lliure discussió del Parlament.

—Si ara paga tothom per ço que té, augmentaran els ingressos de l'Estat?

—No ho crec, perquè el Decret només parla d'ocultacions i d'augment; però fa més de trenta anys que la Hisenda no admet una sola rebaixa, de manera que haurem de pagar més tots, no a pagar el just. Demés, els ingressos potser que s'augmentin, però com s'invertiran? Déu faci que sigui per alguna cosa més útil de ço que fins avui han servit.

—Així, vostè és personalment pessimista?

—Mai de la vida. El reial decret, tal com està redactat, no el considero viable, i espero que després d'uns temps en vindran d'altres. Quan acabarem la guerra al Marroc, i es faci un programa s'esmercin en obres públiques reproductives, quan ens convencerem que els nostres sacrificis es traduiran en augment de cultura i de prestigi internacional, aleshores serà l'hora d'entusiastes col·laboracions... I això vindrà. Ja ho crec que vindrà.

—No té res més per a dir-me?

—Ja ho crec que en tinc de coses per a dir; però per avui, ja és prou el que porto dit, i consti novament que tot ço que s'ha parlat és a compte meu i d'impressió, que tant de bo pugui rectificar. La darrera paraula en aquest punt la dirà amb tota la seva autoritat l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

L'agricultura i la ramaderia han d'anar blegades. Tot bon pagès ha de criar bestiar. Així, ultra augmentar els seus ingressos amb els productes del bestiar, els augmenta també pel major producte que obté de les terres que conrea.

Com s'ha de sembrar l'alfals

EN coses d'agricultura cada pagès té el seu sistema i les seves opinions. Això no em sembla pas desencaminat, per tal com les condicions en les quals tenen lloc els conreus són tan variades, que justifiquen la diversitat de punts de vista. Lamentable és, en canvi, que aquestes opinions no es divulguin i públicament no es defensin. L'experiència d'un, les seves diàries observacions personals, el seu treball a contacte continuat amb la terra i les plantes, poden ésser molt útils als seus companys de fatigues i d'ofici, i és llàstima que es perdin.

Però els pagesos hem de parlar tan sols d'aquelles coses que hem vist i viscut, deixant-nos de teoritzacions, que no porten enlloc i que fan perdre temps, car nosaltres no estem preparats per posar-nos a discutir punts teòrics.

Jo he de dir que em dolc cada vegada que veig un pagès despenjar-se amb un article boirós sobre temes que haurien de tractar, i encara amb molta discreció, persones capacitades i preparades per llarg estudi. A nosaltres ens està reservat el vastíssim camp de la pràctica, en el qual hi ha tot el que cal per lluir-nos i per dir coses de profit.

Dic aquestes coses, no del tot convençut que jo hagi estat sempre fidel a elles; no obstant, el meu propòsit ha estat el de no allunyar-me'n mai. El que passa és que els que estem més acostumats a portar a la mà una eina que no pas una ploma, no sempre podem dir el que volem tal com volem. Tinc, però, la presumpció d'haver-me ocupat preferentment de coses pràctiques i d'haver parlat sempre de coses que he vist i he fet en la meua vida de pagès i a la meua comarca.

Seguint aquest criteri en el present article, vull tractar dels diversos sistemes de sembrar l'alfals, o userda, com en diem nosaltres, a la comarca de la Garrotxa, i comentar-los breument.

Aquí sembrem l'alfals, o pel mes de setembre o el d'abril, de goret i sola, o bé al febrer, març o abril, entremig de blat, civada o faves. Dels dos sistemes, el més corrent és el segon, per bé que no sempre es tinguin presents les condicions necessàries pel bon desenrotllament de les plantes.

A l'Alt i Baix Empordà, al contrari, són moltes les vegades que fan la sembra al setembre o al març, de goret i sola; nosaltres els garrotxans, com que tenim terra escassa, hem de procurar d'uti-

litzar-la millor fent-li donar tot el que pot, deixant-la en repòs el menor temps possible. És per això que preferim la sembra associada, ço que ens permet d'obtenir una collita durant el primer any de l'alfalsar, cosa que no s'aconsegueix sembrant-la sola.

Per altra part, l'alfals sol, ultra donar escassíssim rendiment durant el primer any, presenta l'inconvenient—degut entre altres causes a la deficient preparació de la terra—de permetre un fort desenrotllament de males herbes, les quals perjudiquen la seva creixença ulterior i comprometen els rendiments que pot donar.

Com hem indicat, la sembra pot fer-se entremig d'un cereal i entremig d'una lleguminosa.

Entre les lleguminoses, la menys convenient és la fava, car a últims de maig les saons solen ésser escasses i una petita sequetat pot malmetre totalment l'alfals. Les veges, en canvi, van molt bé, car a primers de juny hi ha un dall considerable de farratge, molt més gran que el d'un alfals en producció, amb l'avantatge que la terra queda neta i que, segons com vinguin les saons, el mateix any es pot treure un altre dall també important. A tot això, en parlar de l'associació amb lleguminoses, cal afegir l'enriquiment del sòl en nitrogen, per bé que, tractant-se de l'alfals, que també és una lleguminosa, la cosa no tingui tanta importància.

Per sembrar entremig d'un cereal, cal tenir algunes precaucions. El cereal tant pot ésser sembrat a la tardor com a la primavera—cas menys corrent—, però convé que sigui clarós, perquè així no causa cap dany a l'alfals i el protegeix durant la seva llarga infància. Demés, així es corre menys perill que es bolqui i que ofegui l'alfals.

És essencial perquè l'alfals vingui bé, de fer una bona preparació de la terra, sobretot si aquesta no és prou desfeta, gràcies a conreus escardats anteriors. Les treballades de preparació han d'ésser fetes el més fondes possible a l'estiu, aviat, si la sembra ha de fer-se a la tardor, o abans de l'hivern si s'ha de fer en primavera. Després de la treballada fonda, necessària perquè les arrels de l'alfals són molt desenrotllades i s'introdueixen en les capes del subsòl, cal polvoritzar la superfície. La bona preparació de la terra és indispensable, entre altres raons per a destruir les males herbes, sobretot el gram, que són molt perjudicials a l'alfalsar.

BALDIRI JUSCAFRESSA

Tot bon pagès ha d'ésser soci d'un sindicat agrícola.

NOTES I COMENTARIS

El repartiment de la propietat als Estats Units

Als Estats Units s'està verificant un fet que contradiu les previsions del marxisme, segons el qual la propietat té tendència a concentrar-se en poques mans. Malgrat els trusts, la propietat es divideix i arriba també a les classes més modestes de la societat.

Darrerament, Mr. Robert S. Brookings ha publicat el llibre *Industrial Ownership*, en el qual estudia, amb extensió, el cas de la democratització de la propietat als Estats Units, limitant-se especialment a l'anàlisi del fenomen a les grans empreses industrials. Heu's aquí algunes dades que conté el llibre esmentat, publicat a Nova York :

97.833 accionistes, posseeixen 560.033 accions de les tres grans Companyies Telefòniques, ço que fa un promedi de menys de sis títols per persona. Entre els posseïdors hi ha molts empleats i clients.

El capital de la Companyia Armour, està repartit entre 77.000 accionistes.

La Companyia Swift comprèn 45.751 accionistes, la majoria dels quals són empleats.

El trust «U. S. Steel», pel març de l'any 1924, tenia 159.000 accionistes, dels quals 50.000 eren assalariats.

L'altre trust de l'acer Bethlehem, a començaments d'any, comptava amb 49.497 accionistes, dels quals 14.000 eren empleats.

Els propietaris de les empreses de gas, tramvies, llum i força elèctrica, sumen més de 200.000. En 56 companyies d'aquesta classe, els empleats representen el 38 per 100. En dues companyies arriben al 75 per 100, i en una al 80 per 100.

La difusió de la propietat s'observa en tota mena d'activitats. Així es dona el cas que, 11 milions de famílies, representant 55 milions de persones, compten amb casa pròpia. Hi ha 36 milions de persones que tenen llibretes d'Estalvi, representant un capital de 21.000 milions de dòlars.

Si examinem la situació de l'agricultura, ens trobem que tres milions i mig de pagesos posseeixen el 42 per 100 del territori conreat, quan a Anglaterra solament representen el 9'8 per 100.

A últims de l'any 1924 hi havia 28 Bancs obrers, set en preparació i 60 en estudi. El capital dels primers és de 150 milions de dòlars.

Al revés del que succeïa abans de la guerra, l'obrer s'ha tornat estalviador, i d'aquí uns anys, els Estats Units seran un país de petits propietaris. El fenomen és recent, però augmenta d'una manera extraordinària. Han contribuït molt a desenrotllar-lo, les emissions dels Bons de la Llibertat i la prohibició de begudes alcohòliques. Cal no oblidar tampoc que els trusts, per a fer-se suportables i fins simpàtics—avui no són vistos amb recel com anys

enrera—han implantat el sistema de fer participar els obrers i empelats en els beneficis, repartint-los cada any una certa quantitat d'accions.

Sobre l'ús exclusiu del superfosfat com adob

La pràctica corrent seguida per molts dels nostres agricultors de l'aplicació exclusiva del superfosfat de calç com a adob en terra camps, per tal que és element que sol escassejar, i per tant és el més demanat per la terra, a part de què és també l'adob més barat en el mercat, comporta a la llarga o a la curta un esgotament dels altres elements fertilitzants de la terra i una minva de producció deguda a la inexorable llei del mínim, per la qual les collites guarden relació solament amb l'element fertilitzant que es troba en menor quantitat com a reserva activa del terreny.

Bé és veritat que en mantes terres, especialment en els boscos arrabassats, dóna excel·lents resultats el superfosfat, encara que sigui emprat sol, aconseguint així bons èxits els agricultors durant algunes anyades successives. D'aquí que fessin el panegíric d'aquest adob.

Però tampoc és estrany de veure que aquests mateixos agricultors, tan entusiastes pels superfosfats, arribin al moment, mitjançant el seu ús exclusiu, que no els produeixi el resultat que esperaven, i comencin aleshores a dubtar de l'eficàcia dels adobs químics, o, el que és encara pitjor, de creure que aquests fertilitzants arriben a esterilitzar la terra.

L'encalcinat dels fruiters

És força generalitzada la pràctica d'emblanquinar els fruiters amb una lletada de calç, amb l'objecte de destruir els gèrmens dels insectes que viuen en les irregularitats de les escorxes del tronc i de les branques velles. M. Truelle ha fet un minuciós estudi de l'acció de la calç sobre els ouets d'hivern dels insectes, i ha pogut comprovar que per la major part d'aquests és de ben poca eficàcia, i que per tant hom no deu confiar amb aquest procediment com a mitjà de combat.

En canvi, barrejada la calç amb sulfat de coure, té una decidida acció sobre els paràsits vegetals, moltes, bolets o líquens. Si voleu, però, que l'encalcinat tingui també efectes insecticides, caldrà que hi afegim brea, quitrà, petroli amb sabó moll o altres matèries equivalents que siguin ja provades com d'eficàcia insecticida.

Quan es trasplanten els arbres

Si és per la tardor, les arrels tenen temps de posar-se en condicions per a la primavera, època en què la vegetació absorbeix els principis fertilitzants de la terra. El transplantar els arbres fruiters requereix molta cura, si es vol sortir amb bon èxit del comès, per la delicadesa de la part radicular especialment.

Convé preparar bé abans el terreny, cavant un sot ben suficient,

i preparar bé la terra que ha d'anar dintre, adobant-la amb adobs que siguin a l'ensem d'efecte físic. Les arrels que siguin trencades, masegades o malaltisses de l'arrelat que volem transplantar, cal tallar-les amb les tisores de podar, i procurar altrament amb les regades pertinents que no manqui la convenient humitat al vegetal que canviem de lloc.

Recomanem, per acabar, les següents regles :

Primera. Que la fondària a què s'enterrin els arrelats no sigui major que la que tenien en el viver.

Segona.—Estendre bé les arrels en dipositar la planta en el sot, i cobrir-les amb terra afemada fins a la superfície.

Tercera. Procurar un tutor a l'arbrissó, clavant una barra al peu i lligant-hi el transplantat.

Per a corregir la manca o l'excés de color dels vins

Els dos defectes poden evitar-se elegint entre el raïm disponible varietats més o menys colorades o deixant més o menys temps les mares en el vi.

Quan es tracta, però, d'un vi amb poc color, es fa escalfar sense arribar a ebullició, brisa de raïm negre amb most, i quan és fred s'afegeix al vi en qüestió. Cal fer primer alguns tanteigs per a determinar la quantitat.

No deuen emprar-se substàncies colorants artificials, per tal com són prohibides per la llei.

L'excés de color es pot corregir amb ensufrats intensos, airejant després el vi per tal que desapareixi la sobra de gas sulfurós. És procediment que requereix una certa pràctica per a evitar que resulti el vi de gust dolent per excés d'anhídrid sulfurós o alterat per l'aireació.

La destrucció dels taups

El taup és un animal útil per tal com es nodreix d'insectes que viuen a la terra, però és molt més nociu en quant obre galeries subterrànies i talla les arrels de les plantes.

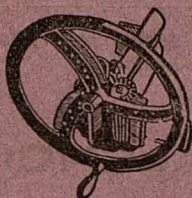
A les hortes i jardins el taup és un veritable enemic.

Els medis recomanats per combatre'l són nombrosos. Hi ha en primer lloc les trampes, la caça directa, l'enverinament amb cucs de terra espolvorejats amb nou vòmica posats damunt del sol, l'asfíxia amb el sulfur de carbó, que es tira a les galeries, etc. Tots aquests procediments donen resultats satisfactoris, però presenten dificultats d'aplicació.

Un medi que va bastant bé consisteix a aprofitar de l'horror que els taups senten per les figueres infernals o ricí, horror que és tan gran, que arriben i tot a abandonar els llocs on es fan aquestes plantes.

El remei, doncs, és fàcil per alliberar-se dels taups; n'hi ha prou amb plantar ça i lla unes quantes figueres infernals perquè el flagell desaparegui.

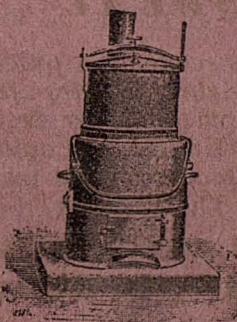
Maquinària i aparells per a granges

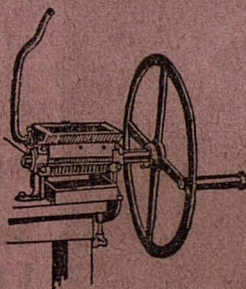
Talla - verdures

PERE PARÉS

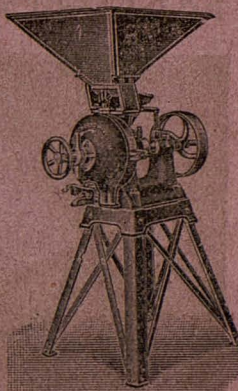
**Passeig Duana, 15
BARCELONA**

Calderes

Molí per a triturar ossos

Molí per a triturar
grans a mà i a motor.

**Bàscules
caixes per a
cabals
Pibernat**

**Parlament, 9
Barcelona**

LISOL

Insecticida indispensable a
l'Agricultura
Ramaderia
i Higiene

Demani's el fulletó «EL LISOL
EN AGRICULTURA» que enviem
gratis.

Vallès Germans

Masini, 79 - Sans - Barcelona

En dirigir-vos a les cases anunciadores, citeu AGRICULTURA

CASA METZGER, S. A.

Casa central: **BARCELONA**
Passeig de Gràcia, 76

Telèfon núm. 1076 G.
Apartat 225

SUCURSALS:

MADRID - SEVILLA - VALÈNCIA

Polvoritzador **“IDEAL”**

El més econòmic i pràctic
per a Arbres, Hortes i Jar-
dins, com també per desin-
fectar Galliners, Conille-
res, Quadres, i tota mena
d'habitacions

**Demani prospecte explicatiu
i preus - Grans existències**

Els seus garrins cebats en quatre mesos!

Per a la cria ràpida dels garrins
desmamats, la ració diària ha d'ésser
concentrada (1:4). Ni els grans ni
les farines vegetals basten per a
aquestes curtes racions. Amb l'addi-
ció en el menjar diari d'UN ALI-
MENT ANIMAL COMPLET, com la

Farina de Peix fresc ATLANTIC

sos gorrins avancen molt, fortifiquen sa
ossada, engreixen en poquíssim temps
i arriben a son desenrotllament total,
aptes per a la matança.

120 dies després de desmamats

Representant per a Espanya i ses possessions:

Enric Teixier GRANOLLERS
(BARCELONA)

Riquesa garantitzada per anàlisi re-
cent i rigorosament au-
tèntic. Res de les taules
d'alimentació en desús

80 a 85 % Proteïnes i
Fosfats; 7 % Calç

NOTICIARI

Nous sindicats. Malgrat la crisi dels sindicats, hi ha comarques on els pagesos no han perdut la fe en l'associació. I ens sembla que fan bé

Sota la direcció de l'enginyer Arnest Mestre — si hi haguessin uns quants com ell! — a Manacor han fet un celler cooperatiu, a Felanitx, al costat del magnífic celler existent fan ara una farinera, i a Manacor volen fer un molí cooperatiu.

És un exemple que es pot presentar als pagesos catalans.

El trànsit rodat per carreteres. Davant de la protesta unànime dels agricultors afectats pel projectat Reglament de policia i conservació de carreteres, el Govern ha publicat un decret disposant que fins que surti promulgat el nou Reglament, quedin exceptuats del compliment del que disposa l'article primer del decret de novembre darrer i del pagament de les quotes i multes, els carros que, exclusivament dedicats a treballs agrícoles o pecuaris, no duguin més d'un animal de talla, o dos de petits, o una parella de bous.

Els comitès cotoners. S'han constituït darrerament els comitès cotoners provincials de Sevilla, Còrdoba, València i Granada.

Els cotonaires d'aquestes localitats cal que facin acopi d'insecticides.

Divulgació mutualista. El president de la Federació de Societats de Socors Mutus de Barcelona, senyor Colominas Meseras, donarà fins a darrers de febrer una sèrie de conferències per les ciutats i viles de Catalunya, glosant els avantatges de l'organització mutual.

Desitjaríem que les seves paraules trobessin ressò.

L'alcohol vínic, per disposició oficial, continuarà encara tot aquest mes com a únic utilitzable per a encapçalar vins i misteles.

El cultiu del tabac. El Govern ha prorrogat per quinze dies, a comptar del 7, el plaç de presentació de proposicions per al conreu del tabac.

Ja comencen a demanar caritat. El Consell Provincial de Foment de Lleida, que com tots els altres ha quedat relegat gairebé al paper decoratiu, ha dirigit una súplica a la Diputació respectiva, demanant-li que en el pròxim pressupost hi incloeixi consignació per adquirir uns terrenys destinats a vivers de selvicultura, arboricultura i assaig de plantes exòtiques.

Ara ja han començat a demanar caritat. Tot és acostumar-se'hi.

Els viticultors de la Manxa diu que han anat a Madrid, disposats a què facin cas d'ells, en nombre de més de 900.

Després de l'arròs de rigor en aquests casos, entregaren al Govern una llista de conclusions (que encara han de començar, però), que tots ens sabem de memòria, excepte els madrilenys :

Primera. Limitació dels impostos municipals que graven els vins.

Segona. Supressió i enèrgica repressió de tota mena d'adulteracions

Tercera. No autorització de fabricar begudes alcohòliques amb alcohol altre que el de vi.

Quarta. Prohibició de fabricar alcohols industrials amb productes no espanyols.

Quinta. Reducció de les tarifes de transports per a vins i raïms.

Sexta. Donar la preponderància, o almenys la consideració deguda, als interessos viti-vinícoles, en concertar tractats de Comerç.

Sèptima. Equiparar els vins a les cerveses per al règim d'expedició dominical.

Octava. Concessió de crèdits als viti-vinicultors amb relació amb el vi i la vinya, per l'estil del que s'ha fet amb els bladers.

La crisi de la viticultura. El Consell directiu de la Confederació Nacional de Viticultors, integrat per representants de Catalunya, Llevant, Aragó, Rioja i la Manxa, ha visitat el president del Consell i li ha pregat que adopti les mesures proposades per aquesta entitat amb el fi de remeiar la crisi de la viticultura, harmonitzant tots els interessos del problema dels alcohols, dedicant els industrials a carburants.

El president del Consell ha escoltat atentament els visitants i ha ofert resoldre ràpidament el plet un cop hagi emès dictamen la secció corresponent del Consell de l'Economia Nacional.

Els comissionats han visitat després el general Hermosa, per tal de demanar-li una representació a la Comissió del Combustible, per ésser l'alcohol la base dels carburants.

Els ramaders de l'Associació de Madrid han protestat de l'autorització d'importació de bestiar, dient que per la major part arribà malalta a Espanya. És la primera notícia.

El problema ramader. Mentre a Catalunya hi ha qui s'ocupa de començar a orientar-nos cap a l'auto-suficiència pecuària, a la qual cosa tendeixen les propagandes dels escorxadors rurals, i les dels centres de cria i recria ramaderes, a Madrid els «ganaderos del Reino» contesten amb una catilina les propostes d'importar bestiar, i després de demostrar que en dos o tres aspectes Espanya és el primer país ramader d'Europa, aaben proposant al Govern tot un reguitzell de mesures que diu han d'impulsar la riquesa ramadera i conduir a la prosperitat somniada.

I comencen les reformes tributàries... publicant tres importants decrets dels quals dos afecten directament els interessos agrícoles; l'un sobre contribució territorial, obligant a la declaració de riquesa en plaç que expira el 31 de març pròxim, i l'altre obligant a inscriure, per a llur validesa, els arrendaments o contractes de parceria en el Registre de la Propietat, fins a la mateixa data.

Com que els decrets per la seva importància s'ho valen, deixem per a lloc més oportú el comentar-los. Podem avançar, però, que no han produït en general gaires joies.

*Un reial decret ha aparegut a la Gaset*a convocant una conferència de sericultura per a estudiar tots els problemes que a ella es refereixen i proposar al Govern els mitjans millors per a fer que resorgeixi al país la cria del cuc de seda.

Assemblea d'agricultors a Montblanch. El dia 10 del corrent tingué lloc a Montblanch, convocada per la Federació Agrícola de la Conca de Barbarà. Hi havia més d'un miler de pagesos. Presidí el senyor Cabeza i parlaren alguns oradors.

El senyor Talavera féu la dissecció dels projectes preparatoris de les reformes. Rebutjà la simultaneïtat del valor en renda i en venda de les finques com a base contributiva; el concepte de valor en renda té en compte, no allò produït, sinó allò que podria produir; que la propietat rústica, especialment a Catalunya, on està parcel·lada i subdividida, és actualment ben determinada en els amillaraments en son valor promedi; que aquesta propietat és la que suporta més càrregues i la que obté menys defensa i protecció de l'Estat, especialment la dedicada a la vinya, sacrificada als interessos particulars que l'Estat empara en perjudici del país; que la petita propietat, castigada en els projectes, salda amb dèficit, per regla general, i no pot sofrir recàrrecs en els tipus tributaris; que les ocultacions, si n'hi ha, provenen dels latifundis; que no procedeix sol·licitar la col·laboració ciutadana en forma activa per fins rendistes, funció pròpia de l'Estat i els seus organismes fiscals, i que és excessivament vexatori que per aconseguir-ho es posi el país en el dilema o de veure absorbides les seves reserves de finalitat, degut als elevats tributs territorials, reals i de plus-vàlua, o bé ésser expropiats per l'Estat en funció de bolxevista invertit, puix en lloc d'expropiar en benefici de la societat, ho fa a utilitat exclusiva del Fisc.

S'aprovaren unes conclusions demanant al Govern que desisteixi de les reformes, que faci definitiva l'excepció de llanta estreta a favor dels carros de pagès, i que resolgui immediatament la crisi vitícola, convertint en dret les reformes demanades pels vinyaters, fa més de cinc anys.

Nous rigors de la llei seca als Estats Units. Les autoritats encarregades de fer complir la llei seca han presentat un prec a la Cambra perquè sigui aprovada una disposició declarant contraban tots els líquids i fruites susceptibles de fermentar i produir alcohol.

INFORMACIONS COMERCIALS

Adobs.— Superfosfat d'ossos, 18-20 % d'àcid fosfòric i 1-2 % de nitrogen, a 17 pessetes; superfosfat de calç, 18-20 %, a 13; superfosfat, 16-18 %, a 11'50; superfosfat, 13-15 %, a 10; sulfat amònic, 20-21 % de nitrogen, a 49 pessetes; nitrat de sosa, 15-16 %, a 46.

Sulfat de potassa, 90-92, equivalent a 49-50 % de potassa pura, a 34; clorur de potassa, 90-92, equivalent a 50-51 % de potassa, a 28 pessetes.

Tot per cent quilos i per vagó complet.

Anticriptogàmics i insecticides.— Sofre sublimat, flor pur, a 16'25 pessetes els 50 quilos; refinat Luisiana pur, a 12 els 40 quilos; Floristella 90-100, a 10'50 els 40 quilos; sublimat terrós, a 31 els 100 quilos; canó, a 32 els 100 quilos; precipitat, a 9 pessetes els 40 quilos.

Sulfat de ferro en gra, a 13 pessetes; en pols, a 14. Per sac de 70 quilos.

Bestiar, carn. — Bens, de 5 a 5'10 pessetes quilo, canal; ovelles, de 4'85 a 5; bens grossos, de 5'50 a 5'70; bens petits, de 5'75 a 6'50.

El mercat es manté ferm per manca d'existències.

Cereals i farines. — Continua la desanimació apuntada en la crònica anterior; els compradors es mantenen retrets.

Blats. — Aragó i Navarra, 52 a 54 pessetes; Castella i Manxa, 51 a 52; Extremadura, 49 a 50; Urgell i Vallès, 51 a 52. Preus 100 quilos, sense sac, damunt vagó origen.

Farines. — Força, 80-90 pessetes; Extra local, 60-70; Corrent local, 66'50-67; Extra-blanca Castella, 68-69; Blanca corrent Castella, 66-67; Baixa, 60-62. Sac de 100 quilos, damunt carro Barcelona.

Arròs Bomba, 130 -135 pessetes; Selecte, 73-74; Matisat, 71-72; Bell-lloc base O, 68-69; Trencat, 60-62; Farina d'arròs, 62-64; Oil d'arròs (farinassa), 94-25.

Altres cereals. — Morenc Plata, 35'25 a 35'50; Ordi Extremadura i Manxa, 46-47; Ordi estranger, 43-44; Ordi Urgell i comarca, 45-46; Civada Extremadura, 45-46; Civada estrangera, 37-40.

Despülles. — Número 3, 29 a 30 pessetes; Número 4, 28-28'50; Segones, 23-24; Terceres, 22-22'50; Quartes, 21-21'50. Els 60 quilos, amb sac, damunt carro Barcelona.

Menut (prims), 19 a 20 rals; Segonet, 18-19; Segó, 15-16. La quartera de 70 litres, sense sac, damunt carro Barcelona.

Fruits secs — Ametlla mollar amb closca, a 230 pessetes; amb closca forta, 125; gra esperança primera, a 620; llargueta, a 610; gra Mallorca escollit, a 600; id. corrent propietari sense trossos, a 580; id. corrent, a 580; tot per 100 quilos.

Avellanes: negreta escollida, a 135 pessetes els 58 quilos; garbellada, a 120; collites, a 110.

Prunes: Clàudies, a 18 pessetes els 10 quilos; Màlaga, a 10; Managuet, a 25; moscatellana a 15.

Farratges i aliments per al bestiar. — Alfals primera, 8'50 a 9 pessetes; alfals segona, 7'50-8; palla llargueta, 5-5'50; palla curta, 4-4'50. Els 40 quilos, damunt carro Barcelona.

Polpa remolatxa estranger, 58 a 50 pessetes; polpa remolatxa país, 30-31; turtó de coco, 31-32; farina de llinosa, 42-43. Els 100 quilos, amb sac, damunt carro Barcelona.

Garrofa italiana, 47 a 48 rals; negra Vinarç, 48-49; negra Castelló, 48-49; negra Mataferrer, 47-48; negra roja, 47-48; Eivissa, 39-40; Mallorca, 38-39. Els 42 quilos, sense sac, damunt carro Barcelona.

Llegums. — Faves Llobregat, a 46-47 pessetes; faves Extremadura o Andalusia 49-50; favons Extremadura o Andalusia, 49-50; veces Navarra, 54-55; veces Sagaira 50-51; veces estrangeres, 45-46; escarola Andalusia, 90-91; erps, 44-44'50; titus, 43-44; faves estrangeres, 46-47; favons estrangers, 47-49. Els 100 quilos, amb sac, damunt carro Barcelona.

Mongetes Majorca, 81 a 82 pessetes; Prat, 80-85; València, 80-85; estranger, segons clas.e, 68-80.

Cigrons sauc, 175 a 180 pessetes; blancs ar. al., 44-46, 148 a 150; blancs ar. alf., 48-50, 140 a 145; blancs ar. alf., 52-54, 135 a 138; Blancs ar. alf., 58-60, 120 a 122; blancs ar. alf., 110 a 115; pelons, 90 a 100; lleties, 80 a 90. Els 100 quilos, amb sac, damunt carro Barcelona.

Olis. — Andalus corrent 3 graus, de 47'50 a 49 duros; íd. fi, 50 a 53; Toledo corrent 3 graus, 47'50 a 50; íd. fi, 51 a 55; Aragons mitjans, 54 a 56; íd. fins, 57 a 60; Rib. d'Ebre mitjans, 53 a 55; íd. fins, 56 a 59; Tortoses de 10 a 14 graus, 45 a 46; íd. de 6 a 10 graus, 46 a 48; ídem de 2 a 6 graus, 48 a 53; íd. fins, 53 a 55; Reus mitjans, 55 a 57; ídem fins, 58 a 60; Borges mitjans, 53 a 57; ídem fins, 58 a 60. *Olis refinats:* marques locals, 53'50 a 55; marques andaluses, 53 a 54.

Olis de sansa d'oliva: refinat semi-comestible, 45 a 46 pessetes; neutralitzat, 39 a 42; menys de 10 graus, 33 a 35; saboneria primera, 26 a 28; íd. segona, 24.

Olis de cacauet. corrent d'un grau, 46 a 47 pessetes; refinat, 49 a 51.

Tot per carga de 115 quilos.

(Informació facilitada per Lisini Andreu, corredor d'olis, Layetana, 51, 2, Barcelona.)

Ous. — Fayó, a 6 pessetes el 100; Cartagena frescos, a 118; Mazagan, a 6; país (càmara frigorífica), a 84; Mallorca, a 96.

Vins. — El mercat continua encalmat; a Castella hi ha una certa tendència a la baixa, per les ofertes dels productors; a l'Aragó, en canvi, hi ha hagut un alça d'unes 5-6 pessetes per 120 litres.

En conjunt, però, la situació del mercat no és gens favorable. Hom confia, perquè no ha de perdre mai les esperances, en les disposicions que aviat el Govern haurà de dictar, inspirat per l'informe de la comissió de tècnics. Diverses comissions de viticultors han visitat el senyor Primo, per sol·licitar disposicions favorables; aquest senyor ha promès. Veurem si manté.

A França el mercat s'aguanta bé. Les previsions són que hom assolirà allí bons preus. La collita a França i Argèlia ha estat en 1925 superior a la de 1924, en 2.102.581 hectolitres. Comptant els stocks existents, sobrants de l'any anterior, es calcula que hi haurà una diferència en favor de l'any 1924 de 1.707.850 hectolitres. Aquest fet i l'altre que els vins de la regió central són dolents i hauran de destillar-se, fan preveure una puja de preus.

Heu's aquí algunes vendes realitzades a França: Cooperativa vinícola de França, 500 hectolitres de vi negre de 8'8 graus, a 63 francs; Cooperativa d'Auriol, 450 hectolitres de vi negre i 650 de blanc, de 9'3 graus, a 70 francs, i 280 hectolitres de blanc de 9'6 graus, a 80 francs.

Pel que es refereix al nostre país, heu's aquí alguns preus:

Preus per grau i hectolitre i mercaderia posada al celler del colliter:

Penedès blanc, a 1'30; Camp de Tarragona, blanc, a 1'50; Priorat, negre, a 1'70; Manxa, a 1'15; Mistela blanca, nova, a 2'25; Mistela negra, a 2'35; Moscatell nou, a 2'90.

CONSULTORI

En aquesta secció els contestarem gràtuitament i per torn rigorós a totes les consultes que facin els lectors

J. Ll. R., Alforja. — L'obra sobre el cultiu de l'avellaner, l'aparició de la qual fa temps li vam prometre, no serà publicada per ara. Havia de formar part de la col·lecció de textos que anava publicant l'Escola Superior d'Agricultura. Ara, amb això de la regeneració i reorganització, tot s'ha interromput i deixat córrer. Els nous professors o no en saben o consideren innecessari de fer publicacions sobre els conreus del país.

Sobre l'avellaner només hi ha una monografia interessant en italià, però no és aplicable al nostre país. El millor serà que ens vagi consultant d'en mica en mica, els punts que l'interessin d'aclarir. Nosaltres, des d'aquesta secció, i potser també amb articles especials, tindrem molt de gust a contestar-li.

F. P. M., Sant Mateu de Bages. — El que vostè ens demana, augmentat i tot, és el nostre ideal. Però la cosa resulta força difícil.

Com ha pogut veure, hem fet algunes modificacions, acostant-nos a la seva demanda. En el transcurs d'aquest any procurarem arribar a arrodonir completament la secció. Ara ja hem començat.

J. F., Ciutat. — Mirarem de complaure'l aviat publicant un article sobre el tema que li interessa.

J. B. G., Terrassa. — Els seus conills deuen patir segurament de coccidiosi: el fetge en aquesta malaltia es presenta amb taques o granulacions blanquinoses i inflat. Pot, doncs, determinar-la vostè mateix.

Es tracta de malaltia molt contagiosa, i per això la primera providència consisteix a separar els conills sans.

Netegi després bé el conillar i emblanquini'l amb calç; regui per terra abundantment amb aigua creslada al 5 per 100, repetint sovint aquesta desinfecció.

El jaç ha d'ésser ben sec i net i canviat amb freqüència.

Doni alimentació seca: grans, segó, etc., i res d'herba mullada, patates, etc. Posi, però, aigua per beure, afegint com a desinfectant deu grams de sulfat de ferro per litre. Molt útils són les branques de saule, gineseta, xop, etc. A un dels menjars humitegi el segó amb una solució d'oli timolat al dècim, a raó d'una cullerada de cafè per cada tres o quatre conills, segons el tamany. Al cap de 7 ó 8 dies, interrompi el tractament durant una setmana i recomenci'l de nou.

R. S.

Si us agrada AGRICULTURA, si esteu contents d'ella, mireu de propagar-la, de fer-la conèixer als vostres companys i amics. Assegurareu la vida de la Revista, permetreu el seu millorament i proporcionareu als agricultors un mitjà d'aprendre coses útils i necessàries.

CALENDARI

de sembres i plantacions de Farratges més generalitzats o cultivats a Catalunya

GENER I FEBRER

FARRATGES

Se sembren des de febrer o així que el temps abonança:

Col geganta (per a fulles).—Llanties espesses.—Niàmars en tubèrculs i durant els dos mesos.—Trèbol gros o Trèfula.—Trepadella (millor en la tardor).

Per majors detalls dirigir-se a

XANCÓ I CALVIS

BAILÉN, 2, ETL. - BARCELONA

LLAVORS PER FARRATGES DE PURESA I GERMINACIÓ GARANTIDA

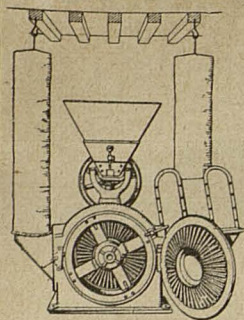
No compreu sense demanar preus a aquesta casa

VITICULTORS

SULFATEU AMB
CALDOS A
BASE DE SOSA

Demanen fullets explicatius i fórmules gratuïtes a SOLVANY I C.^a,
Apartat 403, o Passeig de Gràcia,
44, 2.º, 2.ª :: BARCELONA

En dirigir-vos a les cases anunciadores, citeu AGRICULTUA

Molins Trituradors "El Campeón Universal"

Patents d'invenió núms. 84.698 i 91.267

per a tota classe de grans, palles, despulles i altres matèries

El molí triturador «El Campeón Universal» és l'únic que no produeix pols, i que pot treballar sense canvi en la direcció desitjada. Està proveït de dues mànegues d'aspiració i per això ni s'escalfa ni la molturació sofreix minves.

El construeixo de quatre tamanyes per proporcionar els tipus que poden necessitar des del més petit industrial o ramader al més gran industrial.

Producció en farina de morenc per a pinsos, de 150 a 1.000 quilos per hora.

Únic constructor i venedor que els instal·la i cobra un cop posats en marxa i després d'haver-se obtingut el resultat convingut.

Finor i gruix de la molturació desitjada

MARCOS TORRAS. — Riera, 15 i Aurora, 11
Telèfon 1201 A - BARCELONA

SOFRE

Grans Refineries a Tarragona de
la "Unió Sulfur C^o." S. A. E.

Productes garantitzats de 99 per 100 de puresa, amb anàlisi dels més importants LABORATORIS de VITICULTURA

Únics proveïdors de la Unió de Viticultors de Catalunya

Per a preus i detalls dirigir-se a la Secció Comercial de Tarragona

Rambla Sant Carlos, 20 - Telèfon 672

Vins SABATÉ

F. García Ruano

Lauria, 100 Telèfon 1614 G.

Ceps resistents
Grans produccions
Berlandieris

"Centro Vitícola del Panadés"

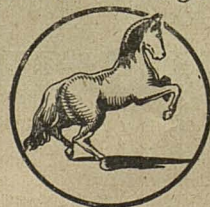
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
(Barcelona)

JAUME SABATÉ

Telèfon 1

Demant-se catàlegs

LINIMENTO ALONSO OJEA PARA Caballos, Mulos y Asnos.

No mas fuego ni señales en la piel.

Veigatorio y resolutivo el mas activo
y económico de cuantos se conocen.
No deja la marca mas leve en la piel.
Se garantizan sus efectos y actividad.

Se envia un frasco de muestra a los
Sres. Veterinarios que lo pidan.

DEPOSITARIOS: J. URIACH Y C^a (S. EN C.)
BRUCH, 49. - BARCELONA

En dirigir-vos a les cases anunciadores citeu AGRICULTURA

RAJOLES, TEULES, TOTXOS

maons (plens i buits) cairons, etc., ha de fabricar-los a màquina a fi d'obtenir de la terra tot el seu rendiment

La casa VILLALTA, de Barcelona, és la que millor podrà servir-lo en

Màquines, Forns Assecadors

i tot el que pertany a la indústria ceràmica i de fabricació de materials per a construcció

Visiti o escrigui avui mateix a la SECCIÓ A de la casa

Vda. J. F. VILLALTA, S. en C.

BARCELONA

OFICINES:

Nou Sant Francesc, 28

Apartat Correus n.º 65

Telèfon 568

TRACTORS AGRÍCOLES "CLETRAC"

Tipus Tanc

Reconeguts pels tècnics com els de major rendiment i de més utilitat per a tota classe de cultius.

Tot agricultor progressiu i amant dels seus interessos que desitgi augmentar considerablement el producte de ses finques, deu enterar-se dels avantatges que ofereix el

"CLETRAC"

Tipus W 14/22 HP.

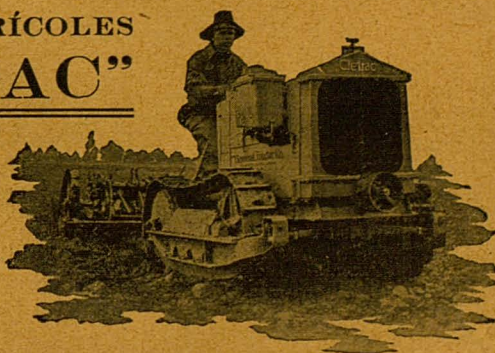
per a tota classe de cultius

Pessetes: 12.000

Tipus F 9/16 HP.

per a vinyes, horts i petites propietats

Pessetes: 7.000

Aparells complementaris de totes classes i marques, a preus considerablement reduïts

Demanar catàlegs i proves al representant general a Espanya:

AUTOMÓVIL SALÓN
TRAFALGAR, 52 - BARCELONA

ALTHEIN

Pinso melassat sec per a tota mena de bestiar : Rendeix la major utilitat per a l'engreix i la producció de llet

Es un excel·lent complementari per al cas de treballs de fatiga

L'Althein està exempt de tota generació patògena i és presentat com un segó.

Composició promitjana i comparada

	Althein %	Ordi %	Civada %	Blat de moro %	Gar- rofa %
Aigua.	3'56	14'—	12'40	12'70	13'—
Greixos	0'59	2'30	5'20	4'70	0'50
Cel·lulosa	9'85	4'90	11'20	2'30	9'10
Matèries amilàcees	65'39	66'10	57'80	68'60	69'97
Matèries protèiques.	12'22	10'—	10'40	10'10	5'08
(D'aquestes el 8'52 % és albúmina pura)					
Cendres	8'39	2'70	3'—	1'60	2'35
(El 0'15 % d'aquestes cendres és àcid fosfòric assimilable)					
	100'00	100'00	100'00	100'00	100'00

(Anàlisi de l'Institut d'Inspecció i Comprovació de Leipzig).

L'Althein és, doncs, un producte de gran nutrició que, barrejat amb el pinso de grans, n'augmenta el rendiment.

És interessant de remarcar que l'Althein conté un 10 % menys d'aigua que les altres substàncies i això fa que sigui un 10 % més barat.

Dosis per a barrejar per meitat amb els grans

	Quilos
Cavalls grans (pesant de 650 a 800 quilos)	2'500
» mitjans » » 500 a 650 »	2
» petits » » 350 a 500 »	1'500
Bous d'engreix	2'500
» de treball	2'500
Vaques de llet	2
Vedelles	0'250 a 1'200
Bens	0'075 a 0'250
Moltons d'engreix	0'075 a 0'300
Porcs (per 100 quilos de pes)	1'

Per a donar-lo es reparteix amb els pinsos del dia, **substituint una part de l'aliment ordinari per l'Althein corresponent.**

Es convenient d'humitejar-lo una mica abans de donar-lo per a que no sigui tant eixut.

L'Althein és ensacat a 80 quilos.